

L'OPINIÓ

Any V - Número 407
Preu: 10 cèntims • BARCELONA • Dijous, 22 de setembre de 1932

UNA COSA SON ELS OBRERS DE LA C. N. T.
QUE VIUEN DE LLUR TREBALL I QUE ME
REIXEN EL NOSTRE RESPECTE, I UNA ALTRA
COSA ELS ELEMENTS DE LA F. A. I., QUE NO
HAN TREBALLAT MAI I VIUEN A L'ESQUENA
DELS QUE TREBALLEN

L'“ESPANA NUM. 5” TENIA ORDRE DE SALPAR, I DEU HAVER SORTIT AQUESTA MATINADA DE CADIZ, AMB ELS MONARQUICS DEPORTATS

L'ATRACAMENT, POLITICA ABSTENCIONISTA

Hem estat dient abans de venir la República, i després de proclamada, quan aixecàvem el cor de les multituds perquè responguessin unànimement a la crida plebiscitària per tal que la voluntat de Catalunya pogués ésser coneguda, que el moment en què l'autonomia fos un fet, seria precisament el moment en què cada partit, cada organització, cada nucli, per petit que fos, havia d'aixecar ben alta la seva bandera, disposat a tractar de fer prevaler els principis que sota aquella bandera es defensaven, cercant l'assistència popular, perquè en règim de democràcia, aquell partit, nucli o organització que més confiança mereixés del poble, fos el cridat a dur el Govern dels catalans, responsable davant del Parlament, practicant un sistema de govern liberal en el qual totes les maneres de pensar dels ciutadans fossin respectades, mentre es manifestessin pels camins legals.

Hem d'afegir-hi, que aquesta és també l'hora que aquells que fins ara han dut careta se la treguin. Ens plau que l'òrgan de la F. A. I. escrigui ahir, responnent a la matribra reaccionària interessada en què l'element obrer no voti, que “todo abstencionista consciente es un revolucionario”, doctrina que avui subscriurien amb Solidaridad Obrera, La Veu de Catalunya i El Correo Catalán. També ens plau que escrigui aquesta altra frase digna d'una antologia: “El sufragio universal es un medio de castrar el pensamiento y de adormecer la actividad humana”. Dient coses així tothom sabrà a què atènyer-se, perquè si és cert que en règim de democràcia l'espectador és un traïdor, a part d'això, el ciutadà que s'absté no pot després queixar-se de res del que esdevingui, si no li plau, perquè prèviament no ha complert amb el seu deure de manifestar-se d'acord amb el seu pensament.

Però una altra careta ha vingut portant fins ara l'òrgan de la F. A. I. i era abans d'ahir que nosaltres li arrencàvem: — Vosaltres empareu els atracadors — i no teniu la valentia de dir-ho — els dèiem. I bé. Tothom té dret a emparar qui vulgui, però cal tenir la franquesa de confessar-ho. I això és el que li manca a l'òrgan de la F. A. I. A la nostra acusació que les onze ratlles dedicades a l'atractament de la fàbrica Batlló, demostraven una complicitat, Solidaridad Obrera hi respon amb aquestes ratlles pobres, diriem lamentables, perquè són la trista prova de quina mena d'intel·ligències més limitades han estat fins ara dirigint una gran part dels obrers catalans. Diu:

“Refiriéndonos al atraco de la casa Batlló, hemos de declarar nuestra sospecha de que todo ello es obra de un complot preparado por la misma Empresa en combinación con gentes de cierta altura y de cierta situación, con el fin exclusivo de lanzar un montón de fango sobre nuestros compañeros Ascaso y Durruti que, como se sabe, pertenecen al Ramo Fabril y Textil, el mismo al que corresponden los trabajadores de la citada fábrica.

Las groserías indignas de la Prensa, y principalmente de “L'OPINIO”, quedarán debidamente contestadas por los hechos mismos, ya que la farsa innoble no podrá llegar hasta el fin en la forma que se proponen los que han urdido el atraco para combatir de un modo canallesco a la organización confederal que constituye su pesadilla y su más terrible enemigo.”

Per contestar la nostra acusació hi hauria pogut haver àdhuc una mica de cinisme, i seria propi de la gent que només sap escriure la pistola com argument. Ni això. A aquestes altures de 1932, venir a escriure en un diari de Barcelona que l'atractament comès el dissabte passat a la fàbrica Batlló fou combinat per la mateixa empresa d'acord amb les autoritats, és tan mancat d'imaginació, és una desgraciada demostració de cretinisme tan accentuada, és una mostra de depauperació mental tan evident, que ja no és afer ni de la justícia, ni de l'autoritat, ni de la societat que tracti de defensar-se amb mesures coercitives. Es problema simplement d'assistència benèfica. Al qui ha escrit això el major bé que pot fer-se-li és posar-lo en una ambulància i donar-li un llit d'hospital on un metge i unes infermeres el tractin amb tota la caritat que els surti del cor.

Un periòdic com Solidaridad Obrera, que només viu de la truculència provocada, que espera que les multituds d'ací i d'allà, abrindades en la inconsciència a què són dutes pels demagogs de l'anarquisme surtin a ésser carn de màuser i d'ameiailadora, per poder anar explotant dies i dies la sang vessada tan estèrilment, aquest periòdic diu que no s'ha ocupat més extensament de l'atractament a la fàbrica Batlló perquè no té espai per a les truculències.

Però ara ja no podrà posar-se més la careta. Era ahir que Solidaridad Obrera escrivia que cal preguntar “si no es mucho más atraco” que el de la fàbrica Batlló “el robar a un pueblo su bienestar, su conciencia y su libertad valiéndose de unas urnas prostituidas al sólo contacto de las papeletas en ella depositadas”. I era uns quants dies abans que escrivia que els veritables atracadors eren els banquers, els polítics, els comerciants i els industrials, i no pas “la otra clase de atracadores que, faltos de recursos o hijos del vicio que engendra el medio social en que se vive, exponen su libertad y su vida para apoderarse “ilegalmente” de lo mucho que los atracadores oficiales amontonan protegidos por el Estado...”

Amb l'autonomia de Catalunya no serà possible que ningú no es presenti tal com és. El país no ho permetrà. Solidaridad Obrera segurament té lectors que encara no s'han adonat del veritable caràcter del periòdic. Per als que encara no se n'han adonat no hi va res del que diem, però per als que ja fan, per als que escriuen les coses que deixem transcrits, i per als atracadors que llegeixin Solidaridad Obrera, van les següents paraules: — Teniu tot el dret de defensar els atracadors, i àdhuc el dret en nom d'aquesta concepció de la societat, a base que guanyi i tingui més diners el que porti més pistoles, de demanar que ningú no voti. Però no ho demaneu en nom de cap ideal ni de cap bandera d'ideals de justícia humana, perquè la política dels atracaments no té res que veure ni amb la lluita proletària, ni amb les reivindicacions socials, ni amb les inquietuds obreres.” Diguen: “Nosaltres considerem licits els atracaments” (com ho dieu encara amb mitja por en aquests fragments que deixem transcrits) i l'atractor considera que ha de defensar una política abstencionista, que s'ha d'abstenir d'anar a les urnes, perquè a les urnes no hi ha diners. Heus ací. Teniu tot el dret de dir-ho i de defensar-ho. Però no parreu dels obrers, que no tenen res que veure amb vosaltres i feu veure que els defensau perquè és el vostre “modus vivendi”.

L'obrer català, com que evidentment no té res que veure amb els atracaments, anirà a votar perquè la recomanació abstencionista no va per ell. I hi anirà com hi va anar el 12 d'abril, conscient del seu deure ciutadà. I votarà la candidatura que li plagui més, a pesar de totes les il·lusions que es faci Solidaridad Obrera que no li anirà.

MES MONARQUICS A BORD DE L'“ESPANA NUM. 5”

Madrid, 21. — Aquest matí foren traslladats a l'“España 5”, els detinguts que seran deportats i que es trobaven a la presó de Múrcia, procedents de Cadiz i Jerez de la Frontera. Es creu que l'“España 5” sortirà cap a Villa Cisneros a primeres hores de la nit.

Empara aquesta creença la suspensió de les autoritzacions que es donaven diàriament a les famílies dels deportats, per a acudir en barques a costat del vaixell.

Cádiz, 21. — Han estat traslladats des de la presó a l'“España 5”, Justo Sanjurjo, Mariano Díaz Prieto, de València; José Falcón Cárdenas, ex-alcalde del poble de Rinconada; Luis Pereira, de Cadiz; el “conde” de Villamiranda; Diego Zulueta; Luis Izasi, Francisco Miers; Angel García Riquelme i Juan Palomino, tots ells de Jerez.

El director de la presó lliurà als confinats les quantitats que foren ocupades en ésser detinguts.

ES VEURA A SEVILLA LA CAUSA PELS FETS D'ANDALUSIA?

Sevilla, 21. — El jutge especial, senyor Astola, estigué a presons militars ampliant la declaració dels encartats en la intentona monàrquica.

L'esmentat senyor es proposa celebrar les diligències que realitza per a elevar al Tribunal Suprem les actuacions portades a cap.

L'“ESPANA NUM. 5”, JA TE ORDRE DE SALPAR

Cádiz, 21. — El governador ha manifestat que el capità de l'“España num. 5” té ordre de salpar d'ençà del migdia, però com que el vaixell necessita ultimar detalls per a la sortida, tals com proveir-se de carbó, aigua i pa, puix que no porta forn a bord, la sortida s'efectuarà després de mitja nit.

El capità-metge de la companyia de guardies d'assalt, el qual reconegué els malalts deportats, tornà a Madrid.

El governador afegí que dels quatre deportats malalts que desembarcaren el diumenge, dos ho feren per ordre superior rebuda, i els altres dos per tenir més de seixanta anys.

Aquesta tarda també fou desembarcat el coronel Antonio Cano Ortega, sexagenari.

LA “GACETA” HA PUBLICAT L'ESTATUT I LA REFORMA AGRARIA

Madrid, 21. — La Gaceta ha publicat, a més de l'Estatut de Catalunya, la llei de Reforma Agrària.

També ha publicat una convocatòria per a cobrir vint places d'aspirants al Ministeri Fiscal, i un altre per a la provisió de sis places d'oficials de la secretaria tècnica del Ministeri d'Instrucció Pública i dues de traductors del mateix ministeri.

I fins és possible que en una gran part voti la candidatura d'Esquerra Republicana de Catalunya per més que l'òrgan de la F. A. I. tracti d'atjar els treballadors en contra nostre, tergiversant textos. Nosaltres dèiem abans d'ahir: “Amb la pistola a la mà, ningú no té el dret de parlar d'ideals. Es afer d'una altra pistola, en legitima defensa; o bé dels màusers de la guàrdia civil, en defensa de la societat.” Solidaridad Obrera escriu, ahir, en el seu editorial: “Para apagar nuestros gritos de verdad emplearán los de la Esquerra los màusers de la guardia civil. Así lo dicen en las columnas de su periódico. Ya lo sabéis, pues, trabajadoras de Cataluña.”

No. Els treballadors de Catalunya com que saben de llegir, cosa que no deu passar a la redacció de Solidaridad Obrera pel que es veu, ja ens han entès i saben que no són els crítics, dintre la llei, els ideals lleialment extants, el que cal contestar a trets. No ho hem dit, no ho podem dir, no ho direm mai. Els màusers, contra els crítics, no. Per acallar les pistoles, sí. I ens hi ratifiquem. O és que es pensen que al davant d'unes pistoles emboscades hem d'aconsellar que la guàrdia civil es posi a saltar i parar?

LA PARTICIPACIO DELS SOCIALISTES AL PODER

COMENTARIS DE LA PREMSA DE MADRID A LES MANIFESTACIONS DEL SENYOR PRIETO

Madrid, 21. — La premsa dedica tots els seus comentaris a les declaracions del ministre d'Obres públiques, motivades pel recent acord de l'agrupació socialista madrilenya, favorable a la retirada del Govern dels ministres del partit, una vegada siguin aprovats els Pressupostos.

“AHORA”

“Ahora” estima que els socialistes han prestat llur servei a la República, però que difícilment podran assolir més del que ja han assolit, durant la seva estança en el Poder.

Han obtingut totes aquelles concessions que un Govern, sense entrar en un terreny socialista, els podia concedir.

Continuar al Poder en aquestes condicions, determinaria un allunyament de les masses obreres.

Per la seva part, la República ha obtingut certs avantatges amb la lleial col·laboració socialista, però ja ha entrat en un període de consolidació, que exigeix es governi amb programa republicà, i per republicans.

La sola presència dels socialistes al Govern, apartaria alguna gent de la República i donaria pretext perquè molts actes del Govern es suposessin inspirats en un sentit de classe.

“EL SOL”

“El Sol” creu que la retirada dels ministres socialistes és una de les operacions més delicades que han de practicar-se en el desenvolupament de la política republicana.

No és, per consegüent, cosa que s'hagi de resoldre a les palpentes, sinó amb la major precaució, tant pel que es refereix a la data, com al mètode.

Respectabilíssimes com són les opinions de tots els organismes locals del partit, tenim el deure, com a periòdic nacional, davant d'un problema també nacional, de mostrar i raonar des del punt de vista de l'interès públic.

Pel moment, res no ens sembla més encertat que l'exposat en una nota pel ministre d'Obres Públiques, senyor Prieto.

“EL LIBERAL”

“El Liberal” considera que les declaracions del senyor Indalecio Prieto són d'una lògica aplastant.

“EL SOCIALISTA”

“El Socialista” publica un article signat pel seu director, el diputat senyor Zugazagoitia.

Diu que el debat sobre la conveniència o no que continuïn en el Govern els ministres socialistes, serà apassionant en el si de les agrupacions, perquè la qüestió no es pot presentar amb fra-

ses fent-se abstracció de les realitats polítiques que la rodegen.

L'únic partit — diu — que per la seva força ha de substituir el Gabinet actual, és el radical.

Aquest partit, segons el seu cap, es disposa a una política de conciliació, és a dir, es proposa esbiaixar el rumb de la República, per tal de deixar un buit a aquells interessos de rel monàrquica i plutocràtica, però això no s'aconsegueix sense sacrificar els interessos dels treballadors.

Dissolta la concentració republicano-socialista, els altres partits republicans apareixen descaratats de la possibilitat del comandament, almeny en aquestes Corts.

La dissolució d'aquestes seria la conseqüència final de la crisi.

(Segueix a la pàgina 11)

ELS HOMES I LES ARMES

Aquest seguit de notes i exposicions provocades per la darrera rebequeria alemanya és una cosa tristament significativa. El to dels diversos comentaris i explicacions entorn de l'actitud del Govern alemany en la seva ofensiva diplomàtica vers la paritat en les armes, revela que hem tornat a situacions que ja no haurien d'ésser possibles.

A primer cop d'ull, la tesi germànica sembla prou raonable, “Ens vam deixar desarmats”, vénen a dir els súbdits de Hindenburg. “Per a fer-nos-ho suportable, ens vam dir que també teníem la intenció de desarmar-vos vosaltres. Però aquesta intenció encara no s'ha demostrat en res. Començarem, doncs, a armar-nos nosaltres.” Potser estaria millor que els alemanys insistissin en el desarmament dels altres, en lloc de manifestar, tan fermament el desig d'armar-se els mateixos. Però no és pas aquest desig encara el que esvera més dels alemanys, sinó el que no amaguen pas de renovar llur vell imperialisme un cop tinguin les armes.

Altament, la nota que ha publicat el Foreign Office sobre aquest afer, també és ben galdosa. Creiem prou que és un text legal irrefutable, però quina insinceritat que traspuja per entre les paraules mesurades! És un document de diplomàcia a l'antiga, que ara ja és ben decididament també la diplomàcia a la moderna. Interpreta ben acuradament el tractat de Versalles i diu una pila de coses molt enraonades, però no pot dissimular pas gens la decisió de conservar la posició privilegiada que donava als antics aliats el desarmament d'Alemanya.

França és en això més culpable encara que Anglaterra, per bé que li pot servir una mica d'excusa el neguit que li agafa cada vegada que estereotipa un general alemany. I entre tots s'adrecen estúpidament a bastir una situació política d'equilibri de poder, com la que precedí la guerra dels quatre anys. Serà una posició d'equilibri inestable, és clar, encara més primària que la que formava la quadruple entesa contra la triple aliança, i es desfarà naturalment en una guerra tan cruel i tan estúpida que ni tan sols tindrà la gràcia de liquidar definitivament la raça dels homes.

A. B.